

Зміст

Справжній північний олень ***** 7

Паперові сніжинки ***** 47

Цирк дядечка Гігіо ***** 101

Найдивовижніше печиво з цукатами * 127

Справжній північний олень

Місто завмерло в очікуванні Свята. Вулиці причепурилися. Ліхтарні стовпи завітчалися низками різнобарвних прапорців, а садові гноми хизувалися ошатними ковпачками. Величезна, хоч греблю гати, ялинка Снарфлів сяяла потерчатами всіх кольорів. Варфлі, які цьогоріч вирішили неодмінно перевершити сусідів, прикрасили вогниками не лише розлогий кедр біля ганку, а й гостроверхий дах будинку.

Піт, бульдог Варфлів, теж став жертвою святкового настрою господарів і був змушений зображувати оленя. Тому ходив невдоволений, чіпляючись за кущі розлогими рогами з пап'є-маше. Роги кріпилися на собачій голові за допомогою шовкових стрічок і побутової магії.

Кущі, що примітно, останніми днями траплялися на шляху Піта надзвичайно часто. Однак позбутися рогів бідоласі це не допомагало: пані Варфля добре володіла заклинанням «незагуби-но». Воно й не дивно. Коли

виховуєш хлопчаків-трійнят, котрі повсякчас щось гублять, мимоволі вивчиш це корисне заклинання на «відмінно».

Міс Муржинські, кішка Снарфлів, споглядала страждання бульдога з висоти другого поверху й котячої зверхності: кому-кому, а їй господарі не наважаться причепити нічого, крім розкішного золотого банта на шию. Але ж бант – це так стильно й елегантно! Піт і собі би такий завів, якби вмів зав'язувати банти.

Важко зітхнувши, песик постарався викинути вередливу сусідку з думок. От якби Піт був справжнім північним оленем – подивився би, що тоді сказала б Міс Муржинські!

Ранок передодня Різдва видався морозним і сонячним. Снігом нинішня зима не балувала, проте пухнастий іній старанно перебрав на себе обов'язок прикрашати сріблом дерева і кущі. Гілочки, вкриті густою іскристою шубою, мерехтіли на сонці, сперечаючись яскравістю з потерчатами. Мирна ранкова тиша розливалася між будинків ароматом імбирних пряників, глінтвейну та мандаринів.

– Побудували! Побудували! – дзвінкий голосок Піпи Міртль полинув над Ванільною вулицею та вирвав Піта з дрімоти, змусивши заливисто загавкати.

Всю ніч бідоласі не давав спати шум з вулиці. Гамір був дивний: то завивало, то бренькали дзвіночки, то перестукувалися настирливі молоточки. Бульдогові, який так і не склепив очей до самісінького світанку, спросоння здалося, ніби до оселі увірвалися грабіжники. Міс Муржинські вигнула спинку і зневажливо засичала на підвіконні будинку навпроти.

– Справді, дитинко? – пан Варфля, який поправляв перекинутого кимось уночі садового гнома, радісно заплескав у долоні, але одразу ж ухопився за попереk. – А ти впевнена? Бачила на власні очі?

Пан Варфля із кректанням розпрямився. Радикулiт завжди дошкуляв йому в холодну пору року, а він до того ж простояв зігнутиm майже чверть години, поки марно розшукував у траві червоно-жовтий смугастий шалик. Цей шалик пані Варфля власноруч сплела для гнома, і вона дуже засмутиться, якщо прикраса не знайдеться.

– Упевнена, пане Варфле! Я хоч сама й не бачила, але Рікі з Вересового провулка бачив. І каже, що цьогоріч є навіть Крижаний Замок! – схвильовано захилинаючись словами, повідомила Піпа.

– Нічого собі! Справжній Крижаний Замок? – від захвату пан Варфля перестав себе контролювати, і в його руці з'явився апельсиновий льодяник на паличці.

Магія пана Варфлі завжди відрізнялася непередбачуваністю. Варто було йому розхвилюватися, і емоції негайно втілювалися в предмет, відповідний нагоді. Й добре, якщо це було щось невинне й нерухоме, на кшталт нинішнього льодяника.

Якось панові Варфлі наснилося нічне жахіття, і будинок заповнили яскраво-жовті метелики. До ранку всі вони злетілися до кухонного столу й перетворилися на ніжні сирні крекери. Проте пані Варфля ще довго скаржилася, вичищаючи золотий сирний пилочок із килимів і диванних подушечок, прикрашених мереживом ручної роботи. Вона ніколи би не зізналася, але саме ця непередбачувана магія і привернула її до майбутнього чоловіка за часів їхньої молодості. Тоді пана Варфлю ще ніхто не називав «пан Варфля», всі звали його просто «Джонні-дивак».

– Тримай, це тобі, – розгублено покрутивши в руках льодяник, пан Варфля простягнув його Піпі. – Тільки до сніданку не їси, бо зіпсуєш апетит! – схаменувся він. Згадав, що пані Варфля завжди сварила їхніх трійнят, коли ті напихалися солодощами замість корисної їжі. Трійнята давно вирости, але так і не позбулися звички їсти цукерки перед обідом.

Пан Варфля усміхнувся: «хлопчики» ось-ось мали приїхати, і пані Варфля від самісінького світанку поралася на кухні, готуючи Неймовірну Різдвяну

вечерю. Утім, всі її Різдвяні вечери були Неймовірними. Головне – не турбувати пані Варфлю, поки та чаклує біля плити. А пан Варфля про це, здається, забув.

– Петуніє, ти чула, на майдані таки буде виставка крижаних скульптур! Навіть Крижаний замок побудували! – пан Варфля поквапився поділитися з дружиною радісною новиною.

Всі мешканці Міста, затамувавши подих, гадали, чи відбудеться в цьому році виставка. Адже погода трималася незвично тепла. Знавці висловлювали побоювання, що скульптури розтануть, не встигнувши потішити глядачів. І вважали, що Меру слід запросити з Лапландії самого Йоулупуккі, щоби той забезпечив мороз на Головній площі. Однак розсудлива пані Варфля на це лише скептично гмикала. Аякже, ото стане Великий Зимовий Чарівник, у якого на Святвечір по маківку важливих справ, відволікатися від них заради того, щоби Місто не залишилося без традиційної розваги.

– Ти ще в халаті? – вперши руки в боки, grimнула Петунія Варфля – рум'яна старенька, від якої пахло теплими булочками з ваніллю. – Хлопчики незабаром приїдуть, а ти ще навіть не вдягнувся!

– Там замок крижаний побудували... – вже не так радісно повторив пан Варфля. Він знав, що коли пані Варфля сердиться, краще їй не суперечити. Але й дуже хотілося поділитися радісною новиною.

– Це добре, – змінила гнів на милість дружина. – Хлопчикам сподобається. Вони в своїй Столиці, певно, такого ніколи й не побачать. Адже виставка крижаних скульптур буває тільки в нашому Місті!

При цих словах пан Варфля гордовито випростався, пригладив сиву бороду й поправив пенсне, яке від швидкої ходи сповзло на кінчик носа. А й справді, рідне Місто досі має чим здивувати грізних столичних поліцейських, якими стали їхні трійнята!

Виставка відкрилася перед обідом. Ошатні містяни, нап'явши теплі черевики й закутавши шиї смугастими вовняними шаликами, скупчилися в черзі біля входу.

– Не розумію, чому не можна було дочекатися приїзду хлопчиків і піти всім разом? – пані Варфля була незадоволена тим, що чоловікові вдалося її підбурити.

– Поки вони приїдуть, все місто вже встигне подивитися на скульптури. Навіть Снарфлі, – хитро заперечив пан Варфля.

Він так поспішав потрапити на виставку серед перших відвідувачів, що квапив дружину, пританцювуючи на місці від нетерпіння.

Петунія спершу переконувала, що треба дочекатися синів. Але листоноша якраз приніс телеграму від хлопчиків: термінові службові справи змушували їх

затриматися в Столиці. Трійнята просили не з'їдати без них реберця – фірмову Різдвяну страву пані Варфлі... І вона погодилася. Радісна усмішка старого пана Варфлі нагадала Петунії усмішку юного Джонні-дивака, і вона не змогла встояти.

Тож лише вийшовши на вулицю, пані Варфля виявила, що вийняла з волосся не всі бігуді. Вона, ясна річ, поспішила виправити цю прикрість. Однак думка про те, що хтось зі Снарфлів міг помітити її недбалість, не полишала стареньку. Міс Муржинські, котра, як зазвичай, сиділа на підвіконні, не рахувалася. Але навіть їй Петунія Варфля не бажала давати підставу для глузувань. Піт був цілковито згоден із господинею. Досить із гордовитої красуні його оленячих рогів.

Дітлахи з радісними криками гасали навколо дорослих, котрі вишикувалися в чергу за квитками. Звісно, вхід був безкоштовним, всі витрати оплачувала мерія. Однак купівля вхідних квитків була такою ж непохитною традицією, як і сама виставка. Зібрані гроші призначалися на іграшки бідним дітям. Тому кожен намагався купити якомога більше квитків.

На жаль, перевершити заможніших Снарфлів у цій справі подружжя Варфлів шансів не мало. Але коли трійнята отримують підвищення по службі, вони обов'язково допоможуть перетягнути пальму першості на бік родини Варфлів!

– І не бояться вони, що все розтане? – поцікавився годинникар пан Тікі, не звертаючись ні до кого зокрема.

– Я зранку була в Ратуші. Ви ж знаєте, на нашій вулиці знову проблеми з шумом ночами, а мерія не поспішає їх вирішувати, – скориставшись питанням пана Тікі як приводом поговорити, заторохкотіла пані Знафля, відома міська пліткарка. – Так там казали, що Великий Зимовий Чарівник хотів до нас зазирнути, щоби поставити Снігову кулю, але дружина йому не дозволила. План у неї, бачте. Графік порушувати не можна, бо пан Йоулупуккі не встигне доставити всі подарунки, а вона цьогоріч набрала багато замовлень, – пані Знафля несхвально пирхнула

От якби пані Знарфля мала такого чоловіка, як Зимовий Чарівник, вона б із нього порошинки здувала, не змушувала би багато працювати й не дорікала, що він цілоденно лежить на дивані або сидить із друзями в кав'ярні.

Але чоловіка в пані Знафлі не було. Все Місто знало, як завзято пані Знафля ставиться до чистоти. А кому ж захочеться, щоби дружина тебе змушувала мити руки і до, і після їжі та сварила, якщо пройдеш по щойно вимитій підлозі у вуличних черевиках? Хоча справедливо буде зазначити, що в усьому іншому (якщо

не брати до уваги її любов до пліток) пані Знафля була вельми милою та приємною особою.

– Мамо, а хто такий Зимовий Чарівник? – хлопчик у блакитному капелюсі, який чемно стояв у черзі одразу за паном Тікі, посмикав свою матір за рукав.

– Тихо будь! Стій спокійно, бо підемо додому, і не буде тобі ніякої виставки, – суворо grimнула на нього матуся.

Пані Варфля набурмосилася: їй стало шкода малюка. Піт придивився до товстих сідниць надміру суворої матері, оцінюючи відстань для стрибка.

– Дитинко, як цього можна не знати? – сплеснула руками пані Знафля. – Великий Зимовий Чарівник – це ж Йоулупуккі! Хіба ти не чув про старого, що їздить на санчатах, запряжених трійкою північних оленів зі срібними дзвіночками на збруї, і розвозить Різдвяні подарунки дітям? Але у нього ще сила-силенна інших обов'язків і вмінь! Саме Йоулупуккі створює сніг і мороз, щоби порадувати нас справжньою зимою.

– Щось не бачу я ніякої зими, – глузливо пробурмотіла товста матуся. – А ти не чіпляйся до дорослих зі своїми безглуздими питаннями, – знову смикнула вона сина.